

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

Det ærede medlem hr. Anker Lau spørger, om jeg tror, det vil være lettere at liberalisere yderligere i samarbejde med den nuværende regering end med den liberale regering, hvis handelsminister altså var hr. Rytter. Jeg må sige, at uden at være storoptimist bedømmer jeg det dog til, at det ikke kan være vanskeligere nu.

Det ærede medlem hr. Weikop mente ikke, at jeg kunne afvise de ændringer, hans parti har foreslået, og den stilling i det hele taget, som det ærede medlem og hans parti har taget, med en bemærkning om, at forslagene ikke var saglige. Mine bemærkninger om det saglige knyttede sig nu til, at jeg ikke havde fået en begrundelse for, hvorfor disse ændringer skulle gennemføres nu, om der kan siges at være sket en sådan ændring i situationen fra i fjor til i år, at det kan begrunde, at den vareforsyningslov, som det ærede medlem og hans parti foreslog forlænget uændret i 3 år, nu pludselig trænger til en stor revision. Er forholdene i verden så stabile og sikre, at man nu med rette kan sige: nu har vi de normale forhold, vi har stræbt imod i lang tid, og nu er tiden inde til den store revision? Når jeg læser konservative blade og hører konservative taler i denne tid, har jeg egentlig indtryk af, at de selv er inde på, at der er et og andet, som ikke går helt glat, og jeg har også en vis formodning om, hvis man skal tro, hvad der står i de konservative blade, at man nu fra konservativ side har noget på trapperne for at imødegå visse af de vanskeligheder, som man erkender er oppe i tiden. Når man fra konservativt hold opererer med toldforanstaltninger, med værn mod dumping, med alle disse ting, er det da udtryk for, at man finder tilstandene i verden normale? Mon ikke det ærede medlem skulle se at bringe overensstemmelse mellem det konservative partis forskellige standpunkter? Er sandheden ikke den, at man med de forholdsvis få beskedne ændringer, som i realiteten ikke kan få væsentlig virkning for lovens administration, vil aflede opmærksomheden fra det, man egentlig stiller imod: den toldforhøjelse, den fordyrelse af varerne, som er formålet med den politik, det konservative parti tilrettelægger?

Jeg tror, det er berettiget at sige, at det

højner ikke folketingets anseelse, når politiske partier har eet standpunkt som opposition og et andet som regering. Det ærede medlem hr. Weikop vil ikke kunne benægte, at den regering, der sad med en konservativ handelsminister, kom her til folketinget å efter år og foreslog vareforsyningsloven forlænget uændret, at denne regering i den tid navnlig i det ærede medlems ministertid fik gennemført en betydelig frigørelse af handelen under denne lov, og at denne lov fremdeles ikke er nogen hindring for at en videre frigørelse af handelen kan foregå. Men når man under en venstre-konservativ regering finder, at et instrument som vareforsyningsloven er nyttigt og brugbart og nødvendigt, er det så ikke mærkeligt, at man i samme øjeblik, man ikke længere har regeringen, har et helt andet standpunkt? Jeg tror, det ærede medlem vil få vanskeligt ved at forklare det saglige i den stilling, han indtager.

Aksel Larsen: Spørgsmålet om kontrol med hjemtagningen af udenlandsk valuta har jeg jo rejst under en hel række handelsministre, og jeg har af ingen af dem fået mere udførlig besked end af den nuværende højtærede handelsminister. Det svar, jeg har fået i dag, er nøjagtig lige så godt som intet svar. Det går ud på, at nationalbanken følger sagen med opmærksomhed og interesse, men iøvrigt mener, at der ikke for tiden er særlig grund til at gøre noget. Jeg tillader mig at mene, at nationalbanken savner forudsætninger og muligheder for at føre den fornødne effektive kontrol; det må sikkert gøres gennem andre organer. Hvis ministeren virkelig slutter sig til nationalbankens opfattelse, at der ikke er nogen ko på isen, må jeg tillade mig at minde ministeren om, at der i regeringen hovedorgan, „Social-Demokraten“, for en par måneder siden var en forsideartikel med overskrift over fire spalter, hvor man slo fast, at spekulationen i valuta, der navnlig ytrede sig ved, at man undlod at hjemtage den fremmede valuta, man rådede over, var en væsentlig årsag til valutakrisens skærpeelse. Dette er ikke på nogen som helst måde blevet dementeret senere i den socialdemokratiske presse; jeg har ikke hørt nogen repræsentant for regeringen tage afstand fra den opfattelse, regeringen